

Onderwerp: Niet voor of tegen een AZC, maar tegen het systeem dat faalt

Geachte burgemeester,
leden van de gemeenteraad,
Voorstanders en tegenstanders van AZC's
En een ieder die dit leest.

Dit is geen pleidooi tegen opvang.

En ook geen aanval op mensen die met de beste bedoelingen pleiten vóór een AZC.

Dit is een noodsignaal.

Van burgers die zien dat ons land,
hoe goed bedoeld ook,
niet langer kán wat het pretendeert te doen.

Nederland is momenteel niet in staat mensen humaan, veilig en structureel op te vangen.

Niet omdat wij dat niet willen,
maar omdat het systeem dat wij ervoor gebouwd hebben,
allang is ingestort.

Terwijl beleidsmakers spreken over “bescherming” en
“opvangcapaciteit”,
verdwijnen er elk jaar honderden kinderen uit Nederlandse

AZC's.

Tussen 2021 en 2023 alleen al raakten 850 minderjarige vluchtelingen **spoorloos**.

Over de afgelopen tien jaar:
ruim 2.500 **verdwenen kinderen**.

Kinderen die we niet konden beschermen.

Kinderen die we simpelweg kwijt zijn.

Dat zijn geen cijfers.

Dat zijn levens.

Levens waarvoor wij als samenleving verantwoordelijk zijn,
en waarin het systeem keer op keer faalt.

**Wat betekent het om “opvang” te bieden als er
structureel geen veiligheid, zorg of perspectief is?**

Als jongeren verdwalen in procedures,

Als zielen worden geroofd in de duisternis,

Als gezinnen jaren wachten op duidelijkheid,

En als dorpen en steden met volle handen worden belast in het dagelijkse leven,

zonder transparantie, overleg of degelijke begeleiding?

Tegen een AZC zijn, is niet hetzelfde als tegen mensen zijn.

Het is **erkennen dat er grenzen zijn aan wat draagkracht heet.**

Dat **medemenselijkheid niet in beleidsregels past.**

En dat een systeem dat faalt,

niet méér moet uitbreiden maar moet worden **herzien.**

Wat ons vandaag tegenover elkaar zet,

“voor” of “tegen”,

is precies wat **datzelfde systeem voedt: verdeeldheid.**

Het maakt burgers tot vijanden,

en gemeenten tot pionnen **in een spel dat elders wordt gespeeld.**

Wij zouden niet lijnrecht tegenover elkaar moeten staan,

maar zij aan zij tegen het systeem dat ons verdeelt, uitput en

gebruikt.

Een systeem dat zowel de inwoners van Aalten als de mensen die hiernaartoe vluchten tekortdoet.

Echte menselijkheid begint bij eerlijkheid.

En eerlijkheid betekent erkennen:

wij hebben onze opvang niet op orde,

onze wetgeving niet in balans,

**en onze zorg voor kinderen,
vluchtelingen én eigen burgers niet op niveau.**

Totdat dat verandert,
is uitbreiding van het huidige beleid geen teken van
compassie,
maar van **ontkenning**.

Niemand is tegen het (tijdelijk) opvangen van mensen in
werkelijke nood.

Wij zijn tegen de manier waarop opvang is verworden
tot handel,
tot politiek toneel,

tot iets wat winst oplevert voor instanties maar verlies betekent voor mensen.

En laten we daarbij ook eerlijk durven zijn over de wortel van dit alles.

Want hoe wrang is het,

dat wij als land miljoenen steken in defensie,
wapens,
missies,
en bondgenootschappen,

die juist de oorlogen voeden waar deze mensen voor vluchten?

***Dat we vluchtelingen opvangen met de ene hand,
terwijl we met de andere hand bijdragen aan hun
noodzaak om te vluchten?***

Zolang dat niet verandert,
blijft “opvang” een **doekje voor het bloeden van onze
eigen medeplichtigheid.**

Wij vragen om menselijkheid met beleid,
en beleid met verantwoordelijkheid.

Laten we ophouden elkaar te bestrijden,

en beginnen het systeem te bevragen dat ons beide in de kou zet.

“Waar waarheid waait, valt rook uiteen.”

De wind die waait waar hij waaien wil ✨💨